Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

SÆRTRYK AF „HOSPITALSTIDENDE“
1935

# Nekrolog.

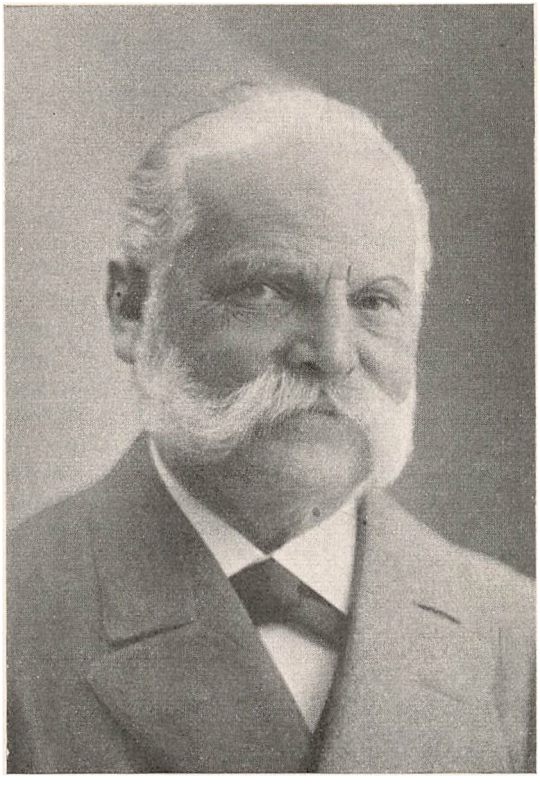

## JOHANNES MYGGE

Født 7. Januar 1850 — Død 2. Januar 1935

Næsten 85 Aar gammel døde den 2. Januar Dr. med. *Johannes Mygge,* en af Landets ældste Læger, en Mand, hvis Navn i tidligere Tider ofte var fremme, hvis Standpunkter langt fra altid vandt overvejende Bifald, men hvis Betydning for Lægegerningen i Danmark har været uomtvistelig og vistnok meget større, end de fleste nulevende Læger er sig bevidst.

*Mygge* var født i Kbh. 7/1 1850, blev Student 1868 og Kandidat 1875. Som Student fik han Accessit for en Prisopgave om »den nyere

Tids Anskuelser om Planteparasiterne, nærmest m. H. t. Sammenhængen ml. disse og de saakaldte zymotiske Sygdomme«. Han var til 1879 Reservelæge i Hæren og Amanuensis, til Febr. 1880 Kandidat paa Kom. Hosp., derefter Reservemediçus sammesteds (*Fr. Trier*) til Okt. 1882. Ved Bekendtskab med Lærere paa Døvstummeinstitutet havde M. faaet Interesse for denne Defekts Arvelighedsforhold, havde gjort en Række Undersøgelser deraf og offentliggjort dem i nord. med. Arkiv; i 1879 kom hans Disputats om »Ægteskaber ml. Blodbeslægtede etc.«, i hvilken han, grundet paa vidtløftige Undersøgelser, viste, at disse ikke medfører Fare for Afkommet, hvis der ikke er arvelige Sygdomme i Slægten. Det er ogsaa af udenlandske Autoriteter — som af den finsk-engelske Soçiolog *Westermark* i hans Værk om det menneskelige Ægteskabs Historie — anerkendt, at dette vigtige Fund er *Mygges*.

I 1882 ægtede M. Datteren af Skibsmægler *Julius Goldschmidt*, *Mathilde G.*, der overlever ham.

I 1884 stiftedes af en Kreds af yngre Specialister (*Fr. Levy, Schmiegelow, Friedenreich, Axel Holmer* o. fl.) »Kbhvns. Poliklinik«, ganske overvejende paa M.'s Initiativ, og hele det organisatoriske Arbejde udførte han. Dens Levedygtighed viste noksom dens Berettigelse. M. ledede i Forbindelse med *Liisberg*, senere med *Halk*, den medicinske Afdeling til 1892. Fra denne og Reservelægetiden foreligger nogle kliniske, mindre Arbejder (Komplikationer fra Urinorganerne ved typh. Feber, Ureometriens kliniske Betydning m. m.), og i 1887 fik han startet »medicinsk Aarsskrift«, der, saalænge det gav de projekterede aarlige Oversigter over Fremskridtene indenfor hvert Specialfag, havde Betydning, men som, da denne Plan svigtedes, snart maatte gaa ind. M., der var Redaktør sammen med *Fr. Levy*, traadte ud 1894, 1896 hørte Aarsskriftet op. Hans Oversigter, der bar Præg af hans bedste Egenskaber, hans ægte Interesse, hans store Flid og hans usvigelige Nøjagtighed, var fortræffelige.

I 1889 havde M. rettet et Angreb paa *Rovsings* Disputats om Cystiternes Ætiologi, Patogenese etc., et af de første større Arbejder paa bakteriologisk Grundlag herhjemme. Han var her trængt ind paa et Omraade, hvor han vel havde været interesseret, men hvor han ikke havde fulgt Udviklingen tilstrækkeligt eller selv arbejdet med; hans Position var derfor uholdbar, og da R. forfulgte sin Sejr med blændende Dialektik og ætsende Ironi, maatte Polemiken skade M.'s videnskabelige Renommé. I 1892 fik han den Overlægepost ved Kom. Hosp., der var hans Maal, succederede sin gamle Chef. Hans store Samvittighedsfuldhed, der prægede hans Arbejde, medførte at han overlod meget lidt til sine Medarbejdere: større kliniske Arbejder udgik ikke fra Afdelingen, M.'s Interesse for meteorologiske Faktorers Indflydelse paa Sundhed og Sygdom var begyndt, han evnede dog ikke at vække Sympati for sine Synspunkter, der snarest forekom paradoxale. Men i 1896 vaktes hans Interesse for Røntgens nye Opdagelser, han anede, hvilken Rækkevidde de mulig kunde faa for Lægekunsten og satte sin Energi ind

paa at faa Lejlighed til at arbejde med Sagen paa sit Arbejdsfelt. Af denne for *Mygge* saa ærefulde Episode har Fysikeren *Arnold B. W. Nielsen* givet en indsigtsfuld Fremstilling. Da M. 2 Aar senere til sine Kollegers Forbauselse skiltes fra Hospitalet, skyldtes det ikke svigtende Interesse, snarere personlige Forhold. Han var nu henvist til privat Praxis, sin Stilling som Fængselslæge havde han nedlagt, da han blev Overlæge. Han anskaffede sig da selv et Røntgenapparat, benyttede det dog næsten kun indenfor sin egen Lægevirksomhed, skaffede sig ingen Indtægt derved, og han fortsatte iøvrigt sine meteorologiske Observationer og Studier, holdt nogle Foredrag og skrev et Par mindre Artikler derom. Maaske var hans Kritik paa det Tidspunkt ikke vaagen nok, hans Viden ikke tilstrækkeligt underbygget, hvad Fysikeren *Adam Paulsen* fastholdt, men han skyede ikke Arbejdet med at udvide sine Kundskaber og skaffede sig for sine fremtidige Undersøgelser Støtte af Proff. *Prytz, Christiansen, Hannover* o. fl.

I 1915 udgav M. en lille Bog om »Straalebehandling af Kræft fra den prakt. Læges Standpunkt«, en velskreven, orienterende Fremstilling af Spørgsmaalets Udvikling og daværende Standpunkt, den blev godt modtaget og anmeldt. Aaret efter kom hans største Arbejde (252 Sider) »Sjælebehandling indenfor Lægekunsten i Fortid og Nutid«. Det store Studium, der laa bagved, overraskede, men Bogen fængede ikke rigtig, dertil var den maaske for bred, og den virkede lidt for tungt til at blive Læsning for Lægmand, fik heller ikke tilstrækkelig Støtte i den medicinske Presse. Det første store Afsnit er en — langtfra andenhaands — Skildring af de Momenter af psykisk Behandling, som Fortids Lægekunst havde optaget; Hovedafsnittet er dels en Fremhævelse af de sjælelige Processers Betydning for Forløbet af Sygdomme, dels en Vurdering af Lægens psykiske Paavirkning, hvor fysisk Behandling alene kommer tilkort; desuden kommer Forf. ind paa Bedømmelsen af Fænomener som »Christian Sçiençe«. Lourdes m. m. saavelsom Freudianisme etc. Bogen indeholder ingen religiøs Bekendelse eller noget Krav til Lægen om, at han skal være Pt.'s Sjælesørger, men den er et decideret Indlæg mod Materialismen i Lægekunsten. I U. f. L. anmeldte Medicinalhistorikeren *Johnsson* den, væsentlig holdende sig til det første Afsnit, lysende efter en Psykiater til at anmelde det sidste. De danske holdt sig dog fornemt tilbage, kun en af de yngste skrev anerkendende om den i Dagspressen; men den norske Sindssygelæge *Henrik Dedichsen* gav i nordisk Tdskr. f. Terapi Bogen sin fulde Tilslutning som »en uforudfattet, nøgtern og oversigtig Fremstilling« og føjede til, at den efterlod Billedet af en klog, tænksom og meget belæst Mand, som gennem en lang Lægevirksomheds Erfaring havde formet sig et Livssyn af sjælden hel Støbning. Hverken af denne eller den forannævnte Bog finder der nogen Anmeldelse i Hospitalstidende, hvis Hovedredaktør *Rovsing* var, hvad enten nu Skylden var Forf.'s eller Redaktørens.

Byggende paa de offiçielle meteorologiske Bulletiner supleret med

sine egne Observationer, væsentlig vedrørende den atmosfæriske Elektricitet, kunde M. endelig i 1930, i sit 80. Aar fremlægge sine Resultater, angaaende det jævnligt debatterede Spørgsmaal, hvad der var Aarsagen til, at visse smitsomme Sygdomme, in çasu Influenzaen, der under sædvanlige Forhold optraadte sporadisk, pludselig viste sig som en Pandemi. M. mente at kunne dokumentere, at der paa de Tider altid havde hersket saa abnorme meteorologiske Forhold, at det maatte paavirke den menneskelige Organismes Modtagelighed stærkt, men han prætenderede ikke at have løst Spørgsmaalet, kun at have angivet en Vej, som Fremtidens Undersøgere kunde følge. Hans Skrift, der udkom paa Fransk i »acta med. scand. med Titlen »Etude sur l'éclozion épidémique de l'Influenza« (ca. 150 Sider), har mødt Anerkendelse i Udlandet (Frankrig, Italien, Sverig).

*Mygge* havde altid gaaet sine egne Veje og noget stejlt hævdet sine Anskuelser. Alderen og Tunghørhed isolerede ham en Del; men han bevarede til det sidste sin dybe Interesse for sit Fag og vedblev at observere og læse meget. Videnskaben havde for ham altid været »die hohe, die himmelische Göttin, blev aldrig til »eine tüchtige Kuh, die ihn mit Butter versorgt«.

*Fr. Lütz-hoft.*